

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 1. ЈАНУАР 2023. ♪ БРОЈ 174. ♪ ГОДИНА V

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UCv8v8v8v8v8v8v8v8v8v8v8) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА 29. ПО ДУХОВДАНУ НЕДЕЉА СВЕТИХ ОТАЦА	Глас 4. На Јутрењу Јеванђеље: Јн. 20,1-10 На Литургији Апостол 328. (Јев. 11, 9-10:17,23;32-40) Јеванђеље Матеј зачало 4. (1,1-25)
ЧЕТВРТАК, 5. ЈАНУАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 19ч
ПЕТАК, 6. ЈАНУАР БАДЊИ ДАН	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ БОЖИЋА 19ч ОСВЕЋЕЊЕ БАДЊАКА У НАСТАВКУ
СУБОТА, 7. ЈАНУАР БОЖИЋ	БОЖИЋНА АРХИЈЕРЕЈСКА ЛИТУРГИЈА У 10ч СЛУЖИ ВЛАДИКА СИЛУАН
НЕДЕЉА, 8. ЈАНУАР САБОР ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ	НЕМА ЛИТУРГИЈЕ У НАШЕМ ХРАМУ СЛУЖИ СЕ У МАН. СВ. САВЕ У ИЛАЈНУ У 10ч
БОЖИЋНИ ПОСТ ЈЕ У ТОКУ И ЗАВРШАВА СЕ У ПЕТАК 6. ЈАНУАРА 2023.	

НЕДЕЉА СВЕТИХ ОТАЦА

У недељу пред сам Божић, која се зове *Оци*, мајке и деца „везују“ оце, а они им се „дреше“. Ово узајамно „дрешење“ је узајамно чињење поклона љубави, што ствара празничну, свечану атмосферу у породичним хришћанским круговима. Такву празничну атмосферу створили су источни мудраци светој породици Богодетета поклонивши Му се у Витлејемској пећини, уз дарове: смирне, тамјана и злата. Символика овог узајамно „везивања“ и „дрешења“ деце и родитеља јасна је: припремамо се за дочек најрадоснијег празника хришћанског – Божића, који је помирио човека са Богом одрешивши га веза греховних, а везавши га новом везом љубави за Бога. У жељи, дакле, да Његов долазак сачекамо везани најчвршћим везама међусобне љубави, јер је и Он – Божић – Љубав, која је „свега савршенства“, и ми се о Детињцима, Материцама и Оцима међусобно „везујемо“ и „дрешимо“. То везивање и дрешење

превазилази наше породичне кругове и простире се на рођаке, пријатеље и све наше познанике, и

*Мачевање (1884),
гејшал слике Паје Јовановића*

тако настаје спонтано опште српско, православно-хришћанско прослављање везивања и дрешења пред наступајући празник Рођења Спаситељева, који је одрешо Адама и Еву од вечне смрти и подарио им живот вечни.

И тако, искључиво српски народ је осмислио на свом сопственом искуству наш хришћанско-православни календар, који је уједно и српски народни календар. Детињци, Материце и Оци су, дакле, наши народни празници нанизани у предпразништву Рођења Христовог, тако да су у средини Материце, дан мајки, јер је мајка веза по којој „да није мајке, ни света не би било“.

ЧЕСТИТКА ОЧЕВИМА

Свим нашим очевима честитамо овај радосни дан, њихов празник, који обележавамо у навечерју Рождества Христовог и све поздрављамо са сверадосним поздравом:

МИР БОЖИ ХРИСТОС СЕ РОДИ!

НЕДЕЉА 29. ПО ДУХОВДАНУ – СВЕТИ ОЦИ

„ТВОЈЕ ЦАРСТВО, ХРИСТЕ
БОЖЕ, ЦАРСТВО ЈЕ ЗА СВЕ
ВЕКОВЕ; И ТВОЈА ВЛАСТ ЈЕ ОД
ГЕНЕРАЦИЈЕ ДО ГЕНЕРАЦИЈЕ,
ЈЕР СИ СЕ ОВАПЛОТИО ОД ДУХА
СВЕТОГА И ПОСТАО ЧОВЕК ОД
УВЕК ДЈЕВЕ МАРИЈЕ,
ПРОУЗРОКОВАВШИ СВЕЛОСТ
ДА СИЈА НА НАС ОД ТВОГА
ПРИСУСТВА, О ХРИСТЕ БОЖЕ;
СВЕЛОСТ ОД СВЕЛОСТИ, О
СИЈАЊЕ ОЦА, ТИ СИ ОСВЕТИО
СВУ ТВОРЕВИНУ; И СВАКИ ДАХ
СЛАВИ ТЕ, О СЛИКО ОЧЕВЕ
СЛАВЕ. ЗАТО, О ВЕЧНИ БОЖЕ
ОД ПРЕ ПОЧЕТКА ВЕКА, КОЈИ
СИ ЗАСИЈАО ОД ДЈЕВЕ, БОЖЕ,
ПОМИЛУЈ НАС“.

СТИХИРА НА БОЖИЋЊЕМ ВЕЧЕРЊУ

У речима ове песме – стихире, која се пева на вечерњу уочи Божића, црквени писац исповеда догматско учење наше Цркве о Спаситељу, који је Син Божији, који је оваплоћен од Духа Светога и рођен од Дјеве Марије као и истину о вечности Божијој. Он је „Светлост од Светлости“. О томе свакодневно читамо у Символу вере. Он је „сијање Оца“, слика Оца и, беше пре постанка света и века. Ето, овде видимо, само у једној песми, састављеној од пар реченица, основно учење о Богу Сину, Другом лицу Свете Тројице – Спаситељу света и човека. Оно што је Господ Исус Христос открио и објавио о себи и Оцу као и о Духу Светоме, о тајнама неба и земље, овај црквени песник објаснио је то на овај начин, а и многи други, који су писали службе о Божићу, Васкрсу и другим великим Господњим празницима, све су то уоквирили у речи, тако да ми, док се молимо, певајући ове дивне мелодије, исповедамо догматско учење – основне истине наше свете Цркве.

Св. Оци Халкидонског (четвртог) васељенског сабора потврдили су раније одлуке васељенских сабора, у односу на Оваплоћеног Логоса, али су онда и сами донели одлуку која каже: „Следујући Светим Оцима сви сагласно учимо исповедати једног и истог Сина, Господа нашег Исуса Христа, савршеног Њега истог по Божанству и савршеног Њега истог по човечанству, уистину Бога и уистину човека, Њега истог, из разумне душе и тела (састављеног), једносуштног Оцу по Божанству, и једносуштног нама Њега истог по човечанству, по свему подобног нама осим греха, рођеног пре векова од Оца по Божанству и у последње дане (рођеног) Њега истог ради нас и ради нашега спасења од Марије Дјеве Богородице по човечанству...“ Тако, и када читамо о светим догматима Цркве православне, и када певамо црквене песме, правилно исповедање вере постаје основна порука наше мелодије. Оно срasta са нашим бићем и постаје неодвојиво од њега, те из таквог бића увек провејава правилно и православно схватање суштине Цркве, „назидане на темељу апостола“.

Старозаветни пророк Исајаја благовести и каже: „*Ето девојка ће зашрудњети и родиће сина и нађенуће му име Емануило*“ (Исај. 7, 14). Новозаветни писац горњег текста, потврђује да је ово велико пророчанство, великог пророка испуњено. Обистинило се оно што је некада пророковано. Испуњило се време и „Бог је походио народ свој“; дошао нам је „*Исѡк с висине*“ (Лк. 1, 78).

За нас у Цркви, најбоља је припрема за ове велике дане, када оживљујемо успомену на чудесно рођење Бога од Дјеве Марије, када се потврђује љубав Божија за род људски, да редовно долазимо на богослужења, на којима се, у молитвеном расположењу, речју и песмом, пролази кроз истиниту

причу о оваплоћеном Богу Логосу, „ради нас и ради нашега спасења“. Ако се будемо трудили на томе плану, то ће бити најбољи дар наш Богомладенцу Христу. Јер идење у сусрет Богомладенцу увек претпоставља ношење дарова. Наша добра дела, наш однос према Богу у току године, наш однос према ближњима, постаје неминовно дар који приносимо свакога Божића Ономе који се рађа од Пресвете Дјеве Марије.

Имајући у виду да су Свети Оци Цркве Христове, од апостолског времена па на овамо, званично на васељенским саборима као и незванично у личним изјавама, увек здружено и јединствено исповедали веру у Спаситеља, Оваплоћеног Логоса и Рођеног од Дјеве Марије, и да је та догма сачувана у Цркви непромењена, наша Света Црква у недељу пред Божић прославља све Свете Оце, показујући тако своју благодарност за њихову незаобилазну улогу у домостроју спасења у Цркви и кроз Цркву. И на овај начин, чланови Цркве припремају се за дочек Богомладенца као и за правилно разумевање овог спасоносног чина, кроз кога се обнавља и преображава сва творевина. У исто време, ове недеље, сећамо се молитвено и свих очева наших, чланова Цркве, те молитве своје узносимо за њихово свако добро. Као што се претходне две недеље посебно молило за децу и мајке, тако се ове недеље молитве приносе за очеве.

Госпoде Исусе Христe Боже наш помози нам да разумемо да је: „Твоје Царство, царство за све векове; и Твоја власт од генерације до генерације...“ Амин.

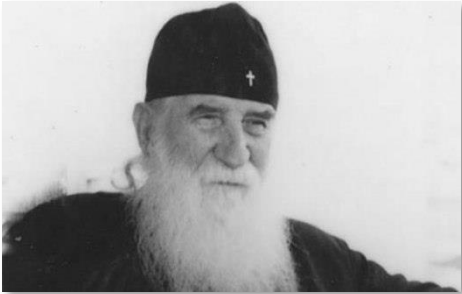
Мир Божји Христос се роди!

Проша Милораг Лончар

БЕСЕДА АВЕ ЈУСТИНА НА НЕДЕЉУ ОТАЦА

Одломак из беседе Св. Авве
Јустина Поповића 1973.

Свешти Авва Јустин Поповић

Ништа важније од Божића! Зашто? Зато што је Бог сишао у овај свет. Адотле, где је био? Ми смо Га отерали својим гресима са земље, не треба нам Бог. То сваки грех говори, хтео ти или не, јер сваким својим грехом ми одгонимо Бога са земље. Прво одгонимо из своје душе, а онда из целе историје рода људског. Што важи за тебе, то важи за све нас. Ми, ми изгонимо из душе своје, из срца свог, из савести своје све што је Божије, ако живимо у непокајаним гресима.

Чули сте данас Свето Еванђеље. Господ је назван у њему Емануил, што значи „С нама је Бог“. Дотле, ко је био с' нама? Ђаво! Ђаво кроз грехе, кроз сваки грех, и мој и твој, и кроз свачији грех у роду људском. Никад не треба варати себе: ми сами или прогонимо Бога из себе, или Га уводимо у себе.

Зато је Господ и постао човек, зато је Он на Божић ушао у овај свет и јавио се као човек, да нам покаже шта треба да буде од човека на овоме свету и какав треба да буде човек. Није узалуд Господ постао човек. Није постао птица, није постао цвет, што је далеко лакше и пријатније и лепше за Њега, него је постао човек човек који је био сав у гресима, сав смрдљив, сав у ђаволизму и демонизму. Зато је постао човек да спасе човека од тога. Његово име Исус,

значи Спаситељ. Спаситељ, од чега? Од грехова, од грехова људских, а кроз грех у овај свет ушла је и смрт, и ушао сваки ђаво. Зато без Господа Христа, без Божића Његовог, заиста род људски може стално за себе да каже: с нама је не Бог, но ђаво. С нама је Бог то је начело небеско, то је начело вере наше, начело Еванђеља. С нама је Бог у овоме свету. А досад Њега као да није било уопште. Није Га било у пуном смислу те речи. Чиме ми хришћани доказујемо заиста да је С нама Бог? Сваки хришћанин који испуњује свете заповести Господа Христа, испуњује заповести еванђелске, увек може рећи са мном је Бог. Али, ако се хришћанин ода гресима, ако се не буде борио са њима, ако их не буде одгонио од себе, он је у сталном загрљају кога? Ђавола.

Али, ако, не дај Боже!, ми хришћани волимо грех и живимо у греху и не боримо се против њега, тешко нама! Јер, како ћеш себе одбранили на дан суда, када изађеш из овога тела са душом вечном у онај свет? Како ћеш одбранили себе и рећи Господу Христу: Па ето, ја нисам могао да верујем у Тебе. А Он ће рећи: Зашто? Јер сам Сам Бог дошао на земљу, постао ради тебе човек, да би ти примио од мене оно што теби треба за сав живот, и за живот у овоме свету, и за Живот Вечни у оном свету. А ти, шта си урадио са мном у овом свету? Шта си урадио са мојим Еванђељем, шта си урадио са Светим Причешћем, шта си урадио са молитвом, са вером, где је све то? Изговара и одговора неће бити!

Али, ако нема изговора и одговора, чији смо у овом свету? Које припадамо? Ономе коме служимо! Сваки грех у ствари јесте служба, мрачна служба црnome ђаволу. Гњев, завист, пакост, немој мислити да су то ситне ствари и мале. Не, то су тако огромне страшне ствари да могу да те потопе у пакао и у смрт вечну. Ни један грех није мали, ни један грех не

води Богу, напротив, сваки грех води ђаволу. И као што хришћанин може да реши да испуњује заповести Божије, тада Емануил: С нама је Бог; тако ми назови хришћани када грешимо и не кајемо се, не исповедамо се, не причешћујемо се, не молимо се Богу, не живимо по заповестима Еванђелским, ми уствари стално тврдимо једно: с нама је ђаво. Не дај, Господе!

Велики Светитељи Божији веле: „Хришћанин је онај који приморава себе на свако добро дело“. Који приморава себе на свако добро дело, приморава цео живот свој. Нама се не иде да чинимо добро дело, нама се не иде да испуњавамо заповести еванђелске, то неке греховне силе у нама раде и одвајају нас од Господа. Зато морамо приморавати себе на молитву, ако немамо молитве. Морамо приморавати себе на милосрђе, ако смо немилосрдни. Приморавај себе. Када будеш приморавао себе, Господ ће ти дати у срце силу која ће заиста учинити да ти заволиш милосрђе, и заволиш молитву и пост, и сваку еванђелску врлину.

Безброј примера тога сваки је Светитељ - неисказан див и јунак. Приморава себе на свако добро и израђује себе у боголику личност. Сви су Светитељу у Цркви Божијој дати да нам помажу увек, сваког дана. Црква сваки дан слави многе Светитеље. Ево, и данас славимо све старозаветне Праведнике и Оце. Велики и огромни скуп људи пуни животворне вере. Још пре Христа били хришћани. Какав стид и срам за нас када на дан Страшнога Суда Господ буде рекао: Ево, ви хришћани, погледајте, ово су хришћани били пре мене, пре него што сам ја дошао у овај земаљски свет. Колико је вас хришћана после мог доласка у земаљски свет? Зато сваки од нас нека научи и приморава себе на оно што је еванђелско, на оно што је добро, е да би смо, браћо моја и сестре, зарадили Царство Небеско за овај мали пролазни земаљски живот.

REFLECTIONS FROM PROLOGUE OF OHRID

18. (31.) DECEMBER

In this life, man is given a choice: either the earthly kingdom or the Kingdom of Heaven. God imposes no pressure on this choice, but each one freely decides. When the brothers Marcus and Marcellinus were condemned to death, the pagan judge allowed them a month to contemplate either renouncing Christ and His Kingdom or being put to death. Then their kinsmen came to the prison with one kind of advice, and St. Sebastian with another. The kinsmen wept and implored them to do as the judge willed and to spare their youth. Their tearful father showed them his gray hairs and his infirmity; their mother swore by the food of her breasts by which she nourished them; their children wept around them. In essence, all of them proposed that they should renounce the Heavenly Kingdom for the sake of the earthly kingdom, but St. Sebastian counseled them to the contrary, saying: "O courageous soldiers of Christ, do you want to lose the eternal wreath for the sake of the flattery of your kinsmen? Do you want to relinquish the victorious banner for the sake of women's tears? This life is transient; it is so unstable and unfaithful that it can never save even those who love it. What is this life worth even if one lives for a hundred years? When the

last day arrives, do not all our past years and all earthly delights seem as though they had never existed? It is indeed unreasonable to fear to lose this quickly passing life, when one will receive that eternal life in which delights, riches and rejoicing begin and never end, remaining eternal to the ages of ages. Remember the Lord's words: A man's foes shall be they of his own household." With these and many other words, St. Sebastian prevailed. The holy martyrs loved the Kingdom of Heaven more than the earthly kingdom, and they joyfully went to their deaths for Christ.

St Nikolai Velimirovich

BISHOP SILUAN SERVING AT OUR CHURCH FOR CHRISTMAS

Our Bishop Siluan will visit us on Saturday 7th January and will serve the Divine Liturgy on this joyous day.

This is the opportunity for us to meet our dear vladika in person and celebrate together Christ's first coming to this earthly world.

CHRISTMAS NIGHT

Christmas Night. The greatest and holiest night of all the nights of creation. At night the Son of God appeared on Earth. But why at night? Because night proved to be the great framework and the great setting of the individual events of the Incarnation. Because the delivery, the laying down in the manger, the announcement of the good news by the angel

to the shepherds, the hymn of the angels in mid-sky, the visit of the shepherds, all this happened at night. Why then at night? If light is sweet, darkness is full of mysteries. Light reveals, night conceals. Night creates an atmosphere in man. Saint John of Damascus gives an etymology for the word "νύξ", "night", saying, "It is called 'night' [νύξ] because it pierces [νύπτει] man; for night is compunction [κατανυγή], a piercing of the heart. I do not know, of course, whether Saint John's rendering of the etymology is accurate – I do not know – but that all this actually occurs is true.

Thus, my dear ones, night becomes the symbol of the mysteries of God and of the silence of God, and the principal mystery is the Incarnation. It is the "mystery which was kept secret", as Saint Paul says in his epistle to the Romans, which means that it was not made public. "Since the world began," in the former years, it was not made public. It was hinted at, but there was no clear knowledge. "But now [it] is made manifest", says Saint Paul; now it has been revealed. And which is this "mystery kept secret"? The Incarnation of God the Word. Another mystery which took place at night is the Resurrection of Christ from the dead. At night did Christ come out both of the womb of the Virgin and of the noetic womb of the tomb to grant unto us the new man, the re-fashioned, the immortal, the eternal and blissful man.

My dear ones, at night the soul searches for Him Whom it has loved. For this reason darkness reminds us that we ought always to search for Christ. Our Saviour is born, yet for so many of our Christians it is as if He were not born. They have transformed the feast of the Nativity into an opportunity for consumerism and sinful entertainment. What a pity, truly! What injustice! These men do injustice to themselves. Let us cry out in all the tones, "Christ is Born!"

Fr. Athanasius Mitilinaios